

Historier, jeg som Barn hørte disse Folk fortælle i Folkestuen paa „Strøgaardsvang“, baade dem om Hekse og Trolde, om Krig og Kamp, og dem om skikkelige Folk ved Fredens Gerning.

Men allermest elsker jeg Gribskov, den ejer tusinde vidunderlige Hemmeligheder, baade naar Rimfrosen falder dæmrende over Skovsøen ved Vintertid, og naar Bøgen springer ud i Vaar. Jeg elsker Gribskov, fordi den var Hegnet om mit Hjem.

Mit Hjem var saa lyst og muntret, saa gæstfrit og godt, det var et Hjem i Ordets bedste Betydning, fordi Grundtonen i det var Kærlighed. Moder, der var meget belæst, søgte tidlig at aabne sine Børns Øjne for det, der var skønt og stort baade i Litteratur og Kunst. Fader lærte os at elske Naturen, der omgav os. Skoven var hans Kirke, og Dyrene derude Venner, der syntes at forstaa ham lige saa godt, som Egnens Folk forstod ham. Arbejderbefolkningen, de smaa og fortrykte i Samfundet derude, vidste, at de havde en Ven og Talsmand i ham, han havde altid Tid og altid Raad, hvor det gjaldt dem, og for at forbedre deres Kaar arbejdede han uegennyttigt.

— Den Periode, da jeg begyndte at skrive, ligger kun nogle faa Aar tilbage. . . . Det var i den Tid, da vort Hjem derude i Gribskov blev opløst ved min Moders Død, at jeg skrev mine første smaa Historier. Jeg tror, at jeg, allerede mange Aar, før følte en vis Trang til at nedskrive mine Tanker; men Angsten for at gribe forstyrrende ind i den fredelige Idyl, hvori vi altid havde levet, holdt mig tilbage.

Her i Byen greb den nye Tid med al dens Kamp og Uro mig stærkere; jeg længtes efter at være med der, hvor Frihedens og Fremskridtets Banner hejsedes.

Saa gled jeg ud paa den Strøm, hvor man ikke vugges blideligt, saa længe man er en fremmed, saa længe man endnu er en søgende; saa længe man ikke har bunden sin Sjæl til noget bestemt Parti . . . saa længe Tolerance ikke er bleven indskrevet paa Lovens Tavler . . .

Kære Frue, jeg kan ikke skrive mere om mig selv, det synes jeg først, man kan gøre, naar man er helt færdig — helt udviklet, og det er jeg slet ikke, Gudskelov!

Deres hengivne

Massi Bruhn.

Vi haabe hermed at have givet vore Læsere et lille Indtryk af en af vore mest yndede Forfatterinder herhjemme.

J. M.

Fremtidskvinden.

(Efter et amerikansk Foredrag.)

Der er i en Aarrække blevet skrevet og talt om, hvad man skulde lære sine Pige-børn.

Som første Regel den:

Giv eders unge Piger en god, solid Skoleundervisning. Lær dem, hvorledes de skal lave et godt Maaltid Mad, lær dem at vaske og stryge, at stoppe og sy Knapper i. Lær dem at sy deres egne Klæder, bage Brød og gøre Indkøb. Kort sagt, sæt dem ind i alle Køkkenets, Dagligstuens og Spise-stuens Hemmeligheder.

Man har aldrig ved Opdragelsen haft

Øje for andet end dette at gøre den unge Pige til en økonomisk Husholderske, en billig Hustru og en selvforglemmende Moder, en fordringsfri, tjenende Maskine.

Den unge Piges Udvikling for hendes egen Skyld, for hendes Køn, hendes Fortrin og Smag, hendes Lykke, hendes sociale intulektuelle Begavelse, derfor havde Spørgsmaalet ingen Plads.

Fra den første Tid af, da Kvinderne gjorde Forsøg paa at faa Del i Opdragelse som Kunstnere, Videnskabsmænd eller Forfattere, satte den offentlige Mening dem straks i Klasse med de forsømmeligste Væsner. Man tænkte sig saadanne Kvinder som Mennesker, der gik i smudsigt Undertøj og spiste af uvaskede Talerkener. Man tænkte sig deres Mænds Klæder uden Knapper, deres Børn forsømte og uartige. Man fulgte saadanne begavede Kvinder med medlidende Blikke, idet man sagde: Stakkelt, hun kan næppe stoppe en Strømpe eller lave en ordenlig Gryde Vælling.

Og dersom Kvinden endelig vilde være Student, eller dyrke en Videnskab, eller hun vilde gaa i Spidsen for Kvindebevægelsen, kræve Stemmeret. Ligestilling for Løven, lige Løn for samme Arbejde med Manden, saa maatte hun give mere end Halvdelen af sin Energi til sine husmoderlige Pligter og huslige Sysler for at hendes nye Evangelium kunde vinde Tiltro.

Vi Kvinder, som arbejder for Kvinde-sagen, haaber paa en større Frihed, Lighed og større Muligheder for Fremtidens Kvinde.

Grunden til, at den offentlige Mening hidtil har været saaledes og til Dels er det endnu, er, at den væsentlig er dannet af Mænd, den offentlige Mening er Mandfolketanker. Lærerstole, Prædikestole, Retsvæsen, alle fremragende Pladser besættes med Mænd. Det hører endnu til Folks almindelige Mening, at for at en Kvinde kan kaldes virkelig kvindelig, bør hun være en udmærket Kok, en fin Vaske- og Strygejomfru, en dygtig Husholderske, en net Syerske, en stilistisk Dameskrædder, en flink Modehandlerinde, en fornøjelig Hustru, en omhyggelig Moder, en forstandig Amme, en elskværdig Værtinde, med lidt Øvelse i Kunstbroderi, Musik, Maling og meget andet. „Den, der er meget givet, af den skal der forlanges meget“, siges der jo, og Kvinden maa i Sandhed have modtaget store Gaver, om hun skal kunne naa Fuldkommenhed i alle disse forskellige Fag. Desuden skal hun fornægte sig selv, ikke se paa sine Ønsker og sin egen Begavelse, men give sig hen for andre.

Men saaledes vil ikke Fremtidens Kvinde blive opdraget, og det er ikke den Maade, en Dreng forberedes paa til sit fremtidige Liv. Tvertimod siger et gammelt Ord „nit-ten Haandværk, tyve Ulykker“. Ikke heller forlanger man, at en Jurist skal rense sit eget Uhr, eller en Læge selv strigle sine Heste, eller at en Lærer skal holde sit Skolelokale rent, eller af en Præst, at han skal forsaale sine egne Sko. Det vilde være ulogisk; men naar derimod en ung Pige vil vove sig nd paa et eller andet Studium eller forberede sig til en Gerning i Livet, saa mener man, det dog er nødvendigt for hende, at hun vedbliver i det mindste et Par Timer dagligt at opfylde de huslige eller som det kaldes de kvindelige Pligter, hvilket naturligvis svækker hendes Arbejdsevne og umuliggør hende at sætte fuld Kraft ind paa hendes Studier.

Jeg har set en kvindelig Læge, som maatte anstrænge sig med sin Praksis, dog selv daglig lave Maden. Jeg har set Kvinder i Forretninger passe baade Hus og Forretning. En Mand i samme Stilling falder det aldrig ind at løbe fra Forretningen til husligt Arbejde, men en Kvinde skammer sig over ikke at besøge alt sit personlige Arbejde uden netop det at lave sine egne Sko, og det er dog lettere at lave et Par Sko end en hel Klædning.

Skrædderiet har altid været udført af Mænd, hvorfor kan Manden da ikke mere sig med om Aftenen at reparere sit Tøj eller klippe sig en ny Dragt? Simpelt hen, fordi han ikke vil, men Nutidens Kvinde vil gerne, hun er villig til at sprede sine Evner over tyve forskellige Felter; hvor ødelæggende, hvilken Fejltagelse, hvilken Brøde! —

Se her en Pige, som har musikalsk Geni. Denne Begavelse fordrer en Uddannelse, der kræver alle hendes Sjæls Evner; skal hun alligevel være Kok eller Husholderske, bliver hun kun en middelmaadig Person, i Stedet for hun kunde blevet til Glæde for mange. Lad os se paa en anden ung Pige, hun bærer en ny Mulighed i sig. Hun er født Arkitekt. Verden behøver hende. Vil man lade hende lære at tegne og lade hende rejse for at se de skønneste Bygninger i Verden, eller vil man ikke ogsaa forlange, at hun skal lære at koge først; det bliver sikkert nødvendigt, thi ellers vil maaské ingen Mand gifte sig med hende.

Sønnerne behandler man paa en anden Maade. Dersom den unge Mand skal være Læge, siger man ikke til ham: Min Søn, dersom du bliver Læge, saa vil du komme til at holde Hest, det er derfor nødvendigt, at du lærer at fodre den, strigle den, sko den, holde Stalden ren o. s. v. Du vil naturligvis faa et stort Hus, det er derfor nødvendigt, at du lærer at sætte Kakkellovne op, rense dem, lave Møbler, sætte Skabe op. Det er nødvendigt, at du kan det. Ingen Pige vil gifte sig med dig, hvis du ikke kan slige Ting. Du vil rimeligvis faa en Have. Det er nødvendigt, du lærer at grave, plante og saa, og du maa kende alle Frugtarter. Du maa forstaa dig paa Havesager og Køkkenurter, du maa studere alt sligt med Flid og Grundighed. Du maa lære at klippe dine egne Klæder og sy dem. Gør du alt dette først, saa skal du faa Lov at studere Medicin, og jeg haaber, at du vil komme til at staa paa Højde med Tidens største Læger. Vil din Søn ikke straks svare dig: Skal jeg først være Husholder, Gartner, Smed, Staldkarl, Snedker, Køkkendreng, Saddelmager og Skrædder, saa vil jeg næppe faa saa megen Tid tilovers, at jeg kan føle min egen Puls.

(Fortsættes.)

Børnehjem.

I Nr. 20 af Kvindebladet har Hr. Børnehjemsforstander A. Kielberg bl. a. udtalt, at velordnede (større) Børnehjem efter hans Erfaring har Fortrin for de smaa Plejehjem, hvori Børn kan sættes for en billig Betaling.

Da jeg hører til dem, der gennem Erfaring er komne til den Opfattelse, at Børnehjem helst kun maatte benyttes som en Nødhjælp, der endda nu, efter at Løven om Tilsyn med Plejebørn er traadt i Virksomhed,